

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 31 stycznia 2019 roku, wydanym w sprawie z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. przeciwko Towarzystwu (...) w W. o zapłatę Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi:

1. oddalił powództwo;
2. zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 287 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Wyrok ten zapadł na podstawie następujących ustaleń faktycznych:

Właściciele pojazdów marki R. (...) o nr rej. o nr rej. (...)

i R. (...) o nr rej. (...) zawarli z Towarzystwem (...) z siedzibą w W. umowy ubezpieczenia autocasco w wariantcie standardowym. Zgodnie z § 37 ust. 2 pkt 1) obowiązujących strony umów ubezpieczenia – Ogólnych Warunków Ubezpieczenia Autocasco /dalej OWU/, w przypadku ustalenia odszkodowania na podstawie faktur wysokość stawki za roboczogodzinę nie może przekroczyć średnich stawek stosowanych przez warsztaty posiadające autoryzację producenta danej marki i każdorazowo podlega weryfikacji i akceptacji Towarzystwa przed rozpoczęciem naprawy.

W czasie trwania umów ubezpieczenia pojazdy marki R. (...) o nr rej. o nr rej. (...) i R. (...) o nr rej. (...) uległy szkodom komunikacyjnym. Naprawa pojazdów została zlecona powódce. Za naprawę pojazdu R. (...) o nr rej. o nr rej. (...) powódka wystawiła poszkodowanemu fakturę o nr (...) na kwotę 8 059,95 zł z terminem płatności na dzień 4 września 2017 roku. Za naprawę pojazdu R. (...) o nr rej. (...) powódka wystawiła poszkodowanemu fakturę o nr (...) na kwotę 5 093,84 zł z terminem płatności na dzień 27 listopada 2017 roku.

Powódka nabyła od właścicieli pojazdów R. (...) o nr rej. o nr rej. (...) i R. (...) o nr rej. (...) wierzytelność wobec pozwanego z tytułu odszkodowania za szkody w tych pojazdach, za likwidację których powódka wystawiła faktury nr (...).

W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany dokonał oszacowania zaistniałej szkody w pojazdach R. (...) o nr rej. o nr rej. (...) i R. (...) o nr rej. (...) i przyznał na rzecz powódki z tego tytułu: tytułem kosztów naprawy pojazdu R. (...) o nr rej. o nr rej. (...) kwotę 7 340,40 zł; tytułem kosztów naprawy pojazdu R. (...) o nr rej. (...) kwotę 4 481,31 zł.

W takich okolicznościach faktycznych Sąd Rejonowy uznał, że powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Granice należnego poszkodowanemu odszkodowania wyznaczał art. 824 § 1 k.c., ale integralną część umów ubezpieczenia stanowiły Ogólne Warunki Ubezpieczenia Autocasco. Nie było sporu co do zakresu uszkodzeń pojazdów ani czynności koniecznych do ich usunięcia. Sporna była jedynie wysokość zastosowanej przez powódkę stawki za roboczogodzinę. Stosownie do OWU w wariantcie standardowym przy szkodzie częściowej oraz - jak to miało miejsce w niniejszej sprawie – w przypadku ustalenia odszkodowania na podstawie faktur wysokość stawki za roboczogodzinę nie może przekroczyć średnich stawek stosowanych przez warsztaty posiadające autoryzację producenta danej marki i każdorazowo podlega weryfikacji i akceptacji Towarzystwa przed rozpoczęciem naprawy (k.86). Udowodnienie przesłanek odpowiedzialności pozwanego, stosownie do zasady wyrażonej w art. 6 k.c., spoczywało na powódce. Jednak powódka dla wykazania wysokości szkody przedstawiała jedynie dowód z wystawionych przez siebie faktur. Pozwany kwestionował wysokość należnego odszkodowania, a więc niezbędnym było przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego jako posiadającego wiadomości specjalne w zakresie wypowiedzenia się czy zastosowana przez powódkę stawka nie przekracza średnich stawek stosowanych przez warsztaty posiadające autoryzację producenta danej marki. Powódka nie wносиła o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego. Złożone przez powódkę

dokumenty na okoliczność wysokości kosztów naprawy stanowią jedynie dowód z dokumentu prywatnego (art. 245 k.p.c.).

Apelację od powyższego wyroku złożyła powódka, zaskarżając to orzeczenie w całości. Skarżąca zarzuciła naruszenie art. 6 k.c. przez uznanie, że na powódce spoczywa ciężar wykazania, że stawka za roboczogodzinę nie przekracza stawek średnich w autoryzowanych warsztatach, choć to pozwany kwestionuje tę okoliczność, a powódka wykazała wysokość szkody złożonymi do akt sprawy fakturami. Na tej podstawie skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa w całości wraz z zasądzeniem na jej rzez od pozwanego kosztów procesu za obie instancje. Dodatkowo skarżąca wniosła o dopuszczenie dowodu z dokumentów w postaci opinii biegłych, które zostały sporządzone na użytek innych procesów, dla wykazania, że stawka roboczogodziny ze spornych faktur nie odbiega stawek średnich w autoryzowanych warsztatach.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja jest bezzasadna.

Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy są bezsporne. Sąd odwoławczy przyjmuje je za własne. Nie ma także wątpliwości, że właściwie określonym ramom faktycznym powództwa towarzyszyło przyjęcie prawidłowej podstawy prawnej roszczeń powódki z umowy ubezpieczenia autocasco. Nie ma więc potrzeby powtarzania prawidłowych wywodów Sądu I instancji na ten temat.

Wbrew zarzutom apelacji nie doszło do naruszenia art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie wywodzącej z faktu tego skutki prawne. Nieporozumieniem jest twierdzenie, że pozwany kwestionując wysokość stawki za roboczogodzinę przejął na siebie ciężar dowodzenia nieprawidłowości wyliczenia przez powódkę wysokości należnego jej świadczenia. Pozwany po prostu wdał się w spór co do prawidłowości wyliczenia świadczenia. W konsekwencji strona powodowa została zmuszona do udowodnienia spornej okoliczności przez zgłoszenie stosownych wniosków dowodowych (art. 232 zd. 1 k.p.c.).

Nie ma żadnych wątpliwości, że w spornym stosunku prawnym o wysokości należnego powódce świadczenia decydują zapisy OWU odwołujące się do stawki za roboczogodzinę, która nie może przekroczyć średnich stawek stosowanych przez warsztaty posiadające autoryzację producenta danej marki. Jednocześnie pozwany zastrzegł sobie prawo do weryfikacji i akceptacji stawki roboczogodziny przed rozpoczęciem naprawy (§ 37 ust. 2 OWU). W konsekwencji nie można zgodzić się ze skarżącą, że w relacjach z ubezpieczycielem to faktura za naprawę decyduje o wysokości należnego świadczenia. Negatywna weryfikacja faktury przez ubezpieczyciela wywołała potrzebę sporu sądowego, który rządzi się opisanymi wyżej prawami dowodzenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia. Zasady te Sąd Rejonowy zastosował prawidłowo.

W apelacji podjęto próbę udowodnienia prawidłowości zastosowanej stawki za roboczogodzinę. Oznacza to istotną zmianę stanowiska procesowego, ale była to próba spóźniona w rozumieniu art. 381 k.p.c. Dlatego wnioski dowodowe z apelacji podlegały pominięciu.

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 385 k.p.c., apelacja podlegała oddaleniu.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. art. 98 § 1 k.p.c. Zasądzone koszty obejmują wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego wyliczone w oparciu o § 2 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 265).